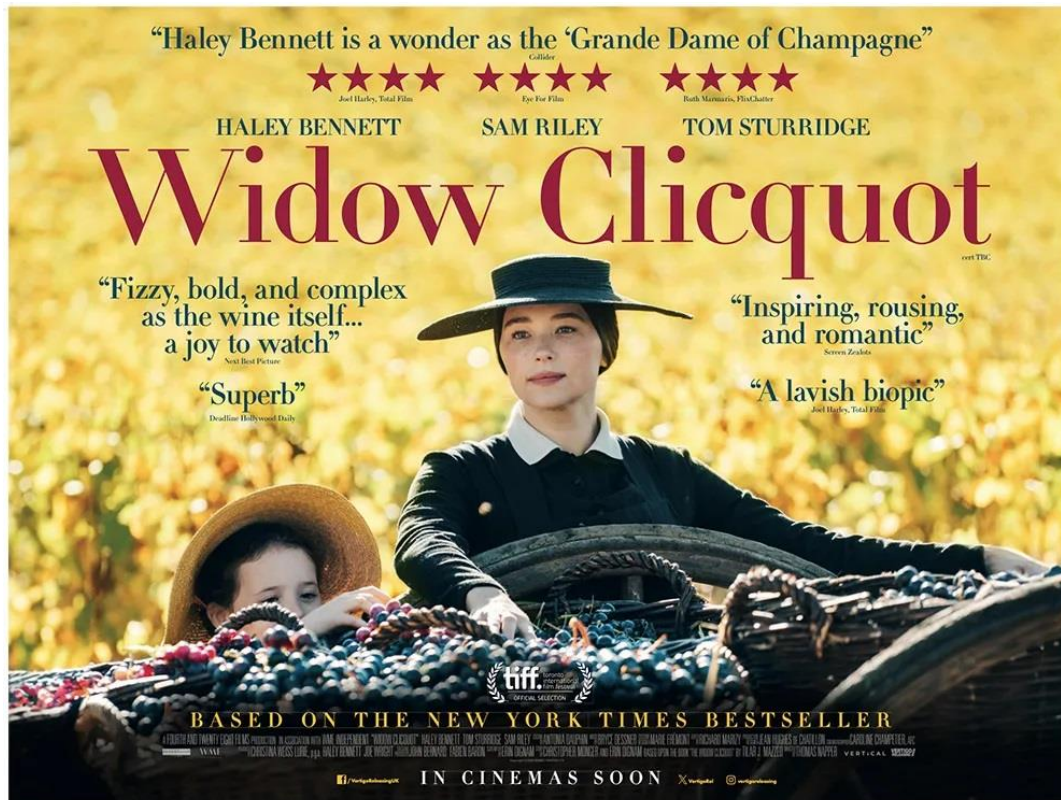

Film

‘Widow Clicquot’

Bron: Club Oenologique – Nina Caplan ([link](#))

Het jaar 1805 was een verschrikkelijke tijd om champagne te maken. Napoleons oorlogszucht ruïneerde de economie, het weer (en dus de wijn) was afschuwelijk en François Clicquot (Tom Sturridge), de jonge telg van een wijndomein in Verzy, was duidelijk ziek. Gezien de titel van de film is het geen spoiler om te vertellen dat hij het niet tot 1806 heeft volgehouden, maar de vele flashbacks van weduwe Clicquot zorgen ervoor dat we niet verstoken blijven van zijn theatrale aanwezigheid, waarin hij zijn liefde verkondigde voor zijn nieuwe vrouw Barbe-Nicole Ponsardin (Haley Bennett) of voor zijn wijngaarden, of afglijdde naar wat we tegenwoordig een geestesziekte noemen. Het is een feit dat zijn weduwe (Veuve in het Frans), pas 27 jaar oud toen hij stierf, moedig zijn dood en het ongeloof van iedereen om haar heen overwon om Veuve Clicquot tot het succes te maken dat het vandaag de dag is.

Maar historische verslagen leveren geen massa-entertainment op. In deze interpretatie, die eind augustus in het Verenigd Koninkrijk uitkwam, krijgt Nicole de hulp van de knappe wijnhandelaar Louis Bohne (Sam Riley) en de vijandigheid van de meeste andere mannen in het verhaal, van haar schoonvader Philippe (Ben Miles) tot de roofzuchtige buurman Moëts, die haar wijnranken met belangstelling bekijken. Net als haar overleden echtgenoot is niemand van hen van plan haar in alle rust champagne te laten maken.

Sam Riley speelt samen met Haley Bennett de rol van wijnhandelaar Louis Bohné

Weduwe Clicquot is goed geproduceerd (door Joe Wright, bekend van *Pride and Prejudice*) en net zo vol sterren als de champagne die de monnik Dom Pérignon zogenaamd ontdekte; het heeft ook dezelfde historische betekenis als die twijfelachtige legende en een ongebreidelde sentimentaliteit die een van de grootste vernieuwers van de champagne meerdere keren onrecht aandoet. Er bestaat geen twijfel over dat de dood van de jonge François Clicquot zelfmoord was, hoewel de historische gegevens minder zeker zijn: de officiële oorzaak was tyfus. Maar het lijkt onwaarschijnlijk dat hij zo'n buitengewoon succes zou hebben gehad als Nicole, ondanks het enorme nadeel van haar geslacht: als je hersenen en vastberadenheid had, was 1805 ook een behoorlijk vreselijke tijd om een vrouw te zijn.

Het probleem is dat het script hier zo op gefixeerd is dat het veel andere zaken negeert, waaronder waar Nicole precies beroemd om is. Ja, ze verkocht champagne aan de Russen zodra ze kon: Bohné smokkelde de flessen naar Amsterdam om het einde van de Napoleontische oorlogen af te wachten. Toegegeven, ze temde de 'kikeroog'-bubbels die de champagne van haar tijd ontsierden, die soms schuimden als giftig afval. En natuurlijk maakte ze, naar verluidt, in 1811, het 'jaar van de komeet', een buitengewone cuvée – een die de zaak mogelijk heeft gered.

Maar de Clicquot Champagne uit 1811 was deels zo succesvol omdat Nicole een manier had gevonden om de droesem van de afgewerkte wijn te verwijderen: remuage, oftewel het ontsmetten – een proces dat zo fascinerend en zo nauw verbonden is met de geschiedenis van de wijn in de regio dat er tegenwoordig talloze champagnehuizen zijn die houten pupitres in hun kelders hebben staan en liever niet vermelden dat het moderne ontsmetten bijna volledig mechanisch gebeurt, met een gyropalette. Noem me een chagrijnige feminist of een ontevreden wijnfanaat, maar ik vind dat de uitvinding van deze onwaarschijnlijke methode eigenlijk een groter deel van de film zou moeten uitmaken.

Widow Clicquot, gebaseerd op een bestseller van Tilar Mazzeo, is leuk om naar te kijken: goed geacteerd, snel en prettig voor het oog. Regisseur Thomas Napper heeft de mistige wijngaarden, de kaarsverlichte kelders en de vele knappe sterren optimaal benut. Vooral Riley zorgt ervoor dat de sfeer elke keer dat hij binnen komt galopperen, een stuk spannender wordt: zijn bewondering voor Nicoles talenten voelt natuurlijk aan en zijn charisma heeft het effect van een welkomstglas bubbels op een ietwat saai feestje. Maar het terugschroeven van het champagnemaakproces heeft het onbedoelde effect dat het hem juist veel verhalende kracht geeft: weg galoppeert hij weer, voor heldhaftige taferelen buiten beeld, terwijl de kleine vrouw thuis zit te prutsen met flesjes wijn.

Haley Bennett zet een goede stille vastberadenheid neer, maar haar ronde, lieflijke gezicht staat ver af van de stalen moed die Barbe-Nicole moet hebben gehad. En een film die zich verdiept in het feit dat een vrouw erin is geslaagd een bedrijf tot een succes te maken in een mannetijdperk, lijkt te veel op het soort mannelijke scepsis dat haar in de eerste plaats in de problemen bracht. Maar goed: een film is geen geschiedenisles. Widow Clicquot is een zeer plezierige film. Verwacht alleen niet veel te leren over de fascinerende geschiedenis van champagne.

Bekijk de trailer [hier](#)